

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, declarate de partea vătămată Gavriliță Ioan, și de inculpatul

***Ciocanu Ion Petru**, născut la
07 martie 1952 în or. Strășeni, locuitor al mun.
Chișinău, str. Ginta latină 15/2 ap. 92, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 14.12.2015 – 23.02.2016,
instanța de apel: 23.03.2016 – 26.04.2016,
instanța de recurs: 23.06.2016 – 03.08.2016.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 23 februarie 2016, Ciocanu Ion a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Ciocanu Ion, se învinuiește, că la 01 iulie 2015, aproximativ orele 14.15, aflându-se pe teritoriul Cooperativei de Construcție a Garajelor nr. 15 din str. Nicolae Milescu Spătaru 2/1, mun. Chișinău, fiind în relații ostile cu Gavriliță I., i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii peste diferite regiuni ale corpului și fără permisiunea ultimului a pătruns în garajul nr. 80, ce-i aparține părții vătămate, unde a continuat să-i aplice lovituri, cauzându-i vătămare neînsemnată.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost calificate conform art. 179 alin. (2) Cod penal, violarea de domiciliu, adică pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, cu aplicarea violenței.

Instanța a reținut, că vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, nu s-a confirmat, urmând ca inculpatul să fie achitat, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, între Gavriliță I. și inculpat, care dețin garaje în vecinătate, a apărut un conflict ca urmare a relațiilor ostile, urmat și de aplicarea loviturilor reciproce.

Totodată, în ședința de judecată nu a fost prezentată nici o probă ce ar confirma intenția inculpatului, dar și faptul pătrunderii ultimului, sau rămânerii ilegale în garajul lui Gavriliță I.

Martorul Pitei P. a declarat, că se afla la o distanță de aproximativ 50 metri, când i-a văzut pe inculpat și partea vătămată, dar nu cunoaște unde a avut loc bătaia.

Martorul Iurcov – Șveț G. a declarat că Gavriliță I. și Ciocanu I. se băteau în drum, iar el i-a despărțit.

Prin decizia agentului constatator din 30.09.2015, inculpatul a fost recunoscut vinovat în săvârșirea contravenției prevăzute de art.78 alin. (2) Cod Contravențional, fiindu-i aplicată amendă în mărime de 50 unități convenționale, care a și fost executată.

Potrivit deciziei respective, la 01 iulie 2015, inculpatul, aflându-se pe teritoriul CCG-15, în adiacentul garajelor nr. 78-80, ca urmare a unui conflict i-a aplicat lui Gavriliță I. lovituri, cauzându-i vătămări neînsemnate.

Nu se confirmă nici capătul învinuirii privind rămânerea ilegală a inculpatului în garajul lui Gavriliță I., deoarece martorul Pitei P. a declarat că l-a observat pe inculpat, dar nu în garaj, iar martorii Radu M. și Borodin G. nu au văzut ce s-a întâmplat, auzind doar gălăgie. Totodată, Iurcov – Șveț G. a declarat că Gavriliță I. și Ciocanu I. se băteau în drum, iar el i-a despărțit.

Unica probă prezentată de acuzare în susținerea învinuirii sânt declarațiile părții vătămate, care au un caracter tendențios și vin în contradicție cu declarațiile inculpatului, chiar și cu declarațiile martorilor, inclusiv ai acuzării.

3. Procurorul în Procuratura s. Ciocana, mun. Chișinău, Balan Ecaterina, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, la amendă în mărime de 250 unități convenționale.

Apelantul a invocat, că instanța de fond incorect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept stabilite în cadrul cercetării judecătorești, în special declarațiile martorilor.

Astfel, partea vătămată Gavriliță I., a declarat că inculpatul s-a apropiat de el când se afla în ușa garajului și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, de la care a căzut în garaj. Ulterior, inculpatul în mod intenționat a pătruns, fără permisiune, în garaj aplicându-i mai multe lovituri peste diferite părți ale corpului.

Martorul Pitei P., schimbându-și declarațiile date la urmărirea penală, a relatat instanței, că a văzut cum inculpatul a ieșit din direcția garajului părții vătămate Gavriliță I., iar ulterior ultimul i-a povestit că inculpatul l-a bătut în garajul său. Însă, la urmărirea penală, acesta a indicat că strigătele părții vătămate se auzeau din garajul său și pe inculpat l-a văzut tot atunci ieșind din garajul părții vătămate.

Astfel, la baza sentinței urmau a fi puse declarațiile date de către acest martor la faza urmăririi penale, cu atât mai mult că acestea au fost confirmate și de partea vătămată.

Martorul Radu M. a declarat, că în timpul conflictului el se afla la o distanță de aproximativ 20 metri de la garajul părții vătămate. După ce a auzit strigăte din direcția garajului, s-a uitat și a văzut cum din garajul părții vătămate ieșea inculpatul.

Ulterior, partea vătămată i-a povestit că în timp ce se afla în garajul său, a fost bătut de inculpat.

Martorul Borodin G. a declarat, că l-a găsit pe Gavriliță I. în garaj plângând și fiind murdar de sânge. Erau urme de sânge și în interiorul garajului, pe podea.

Deci, urmele în cauză la fel confirmă declarațiile părții vătămate, că a fost agresat de inculpat, atunci când acesta a pătruns în garajul lui.

Martorul apărării Iurcov – Șveț G. a comunicat, că a fost martor al altercației între partea vătămată și inculpat, care a avut loc între garajele acestora. I-a despărțit pe cei doi, după care a plecat. Aceste declarații au fost confirmate de partea vătămată și de inculpat, or, ei nu au negat existența conflictului și altercației primare în fața garajelor. Însă, din declarațiile părții vătămate și a martorilor, rezultă că ulterior partea vătămată a intrat în garajul său, iar la scurt timp, din urmă a venit inculpatul și a continuat să-l bată și în garaj. Prin urmare, declarațiile martorului nu reprezintă careva utilitate, deoarece a plecat de la fața locului imediat după primul conflict.

Astfel, prin faptul că inculpatul a intrat în garajul lui Gavriliță I. și i-a aplicat lovituri, a comis prin concurs ideal infracțiunea de violare a domiciliului și contravenția de vătămare intenționată ușoară a integrității corporale.

Instanța de fond, eronat a interpretat prevederile legii, și incorect a stabilit lipsa elementelor constitutive ale componenței de infracțiune, motivând prin lipsa intenției făptuitorului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Ciocanu Ion a fost condamnat în baza art. 179 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale.

Instanța de apel a constatat, că la 01 iulie 2015, aproximativ orele 14.15, inculpatul Ciocanu I., aflându-se pe teritoriul Cooperativei de Construcție a Garajelor nr. 15 din str. Nicolae Milescu Spătaru 2/1, mun. Chișinău, fiind în relații ostile cu Gavriliță I., i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii peste diferite regiuni ale corpului și fără permisiunea ultimului a pătruns în garajul nr. 80, ce-i aparține părții vătămate, unde a continuat să-i aplice lovituri, cauzându-i vătămare neînsemnată.

Instanța de apel a reținut, că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că Gavriliță I. a început să îl lovească cu un scaun, pe care ulterior i l-a luat și au început să se bată până au căzut. S-a ridicat și a plecat la garajul său, iar ulterior au venit colaboratorii de poliție. Nu a intrat în garajul părții vătămate, iar alte persoane nu au văzut ce s-a întâmplat. Primul conflict a avut loc lângă garajul 79 și 80, iar al doilea în fața garajului părții vătămate. Bătaia a avut loc afară, iar partea vătămată a intrat în garaj, de unde au și apărut petele de sânge.

Deși inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta este integral dovedită prin probele administrate la urmărirea penală, cercetate în instanța de fond și suplimentar în instanța de apel.

Astfel, partea vătămată Gavriliță I., a declarat că este vecin de garaj cu inculpatul. La 01 iulie 2015, inculpatul s-a apropiat de el, aflându-se între propriile garaje, și l-a întrebat de ce a stricat veceul. Între ei a apărut o ceartă, care a degenerat în bătaie. Inculpatul i-a aplicat lovituri cu palma peste față și conflictul s-a terminat. Peste 15 minute, el se afla în fața garajului său, iar inculpatul a venit din nou, astfel el a intrat în garaj, lângă ușă și inculpatul i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, el a căzut jos, în garaj. Inculpatul a pătruns în garaj și i-a aplicat lovituri cu piciorul. I-a

spus inculpatului să nu intre în garaj și a început să strige, iar ultimul a părăsit garajul.

Martorul Pitei P., a relatat că se afla în garajul său, de unde a auzit gălăgie. A recunoscut vocea lui Gavriliță I. care striga tare. Ieșind, a văzut, că inculpatul era la aproximativ 1,5 m. depărate de la ușa garajului părții vătămate, ulterior din garaj a ieșit și Gavriliță I. La urmărirea penală a declarat, că Gavriliță I. i-a comunicat că inculpatul a intrat fără consimțământul lui în garaj și l-a agresat fizic. A auzit cum partea vătămată striga către inculpat să părăsească garajul lui personal, iar inculpatul a ieșit din garajul părții vătămate, care se află aproximativ la distanța de 20 m. de garajul lui, de unde a auzit strigăte.

Martorul Radu M., a relatat că s-a uitat în direcția garajului părții vătămate, de unde se auzeau strigăte, și a văzut cum a ieșit inculpatul (*f.d. 105*).

Martorul Iurco – Șveț G., a declarat că a auzit strigăte. Văzând cum inculpatul și partea vătămată se băteau în drum, s-a apropiat, i-a despărțit și s-a întors la garajul său.

Martorul Borodin G. a relatat că, a venit la Gavriliță I. să-l ajute ceva la garaj. L-a găsit plângând, fiind murdar de sânge. La 2-3 m. de garaj se afla și inculpatul, care avea un băț în mână. În garaj erau urme de sânge.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 2569/D din 03 noiembrie 2015, la Gavriliță I. s-a constatat: echimoză și excoriații la nivelul feței, toracelui, excoriație la nivelul umărului drept, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur posibil în timpul și circumstanțele indicate în ordonanță, care se califică ca vătămare neînsemnată. Luând în considerație localizarea anatomică și caracterul morfologic a leziunilor corporale depistate, cauzarea lor în ansamblu în rezultatul căderii, sau prin automutilare, este puțin probabil.

Instanța de fond nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, formulând niște concluzii de ordin general, cu privire la conținutul declarațiilor martorilor precum și a probelor materiale expuse mai sus.

Astfel, partea vătămată a relatat detaliat că inculpatul s-a apropiat a doua oară când el se afla în ușa garajului și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, el căzând în garaj. Ulterior, inculpatul în mod intenționat a pătruns, fără permisiune, în garaj și i-a aplicat, deja fiind în garaj, mai multe lovituri peste diferite părți ale corpului.

Vinovăția inculpatului se dovedește indubitabil prin declarațiile martorului Radu M., care a relatat că în timpul conflictului dintre inculpat și partea vătămată se afla la o distanță de aproximativ 20 metri de la garaj. Auzind strigăte din direcția garajului, s-a uitat și a observat cum din garajul părții vătămate a ieșit inculpatul. Ulterior, din discuția cu partea vătămată a aflat, că în timp ce se afla în garajul său acesta a fost bătut de către inculpat.

Instanța de fond eronat a motivat lipsa intenției inculpatului de a comite violarea de domiciliu. Or, din materialele administrate și din declarațiile martorilor, rezultă clar că, inculpatul a pătruns în garajul ce aparține părții vătămate. Faptul dat se confirmă atât prin declarațiile părții vătămate, cât și din declarațiile martorilor care au indicat în cadrul audierilor, că l-au văzut pe inculpat ieșind din garajul lui Gavriliță I. Declarațiile martorilor Pitei P., Radu M., Borodin G. și Iurcov – Șveț G.,

ținând cont de cerințele art. 311, 312 din Codul penal, la fel nu pot fi subapreciate în raport cu declarațiile inculpatului.

Martorul Pitei P., fiind audiat în cadrul ședințelor de judecată și în instanța de apel, și-a schimbat declarațiile date la urmărirea penală, unde a declarat, că l-a întrebat pe Gavriliță I. ce s-a întâmplat, ultimul comunicându-i precum că, inculpatul a intrat fără consimțământul lui în garaj și l-a agresat fizic. A auzit în acel moment strigăte, însă când s-a apropiat, conflictul se finisase. De asemenea a auzit, cum Gavriliță I. striga către inculpat să părăsească garajul lui personal.

Astfel, ținând cont că, martorul și-a schimbat declarațiile în cauză, la baza sentinței urmau a fi puse declarațiile date de către martor la faza urmăririi penale, cu atât mai mult că, acestea au fost confirmate și de către partea vătămată.

Prin urmare, inculpatul a intrat în garajul lui Gavriliță I. și i-a aplicat lovituri, prin ce a comis, prin concurs ideal, infracțiunea de violare de domiciliu și contravenția de vătămare intenționată ușoară a integrității corporale.

Pătrunderea în garajul părții vătămate, nu poate fi calificată drept una comisă din imprudență, astfel, inculpatul, având drept scop continuarea altercației începute între garaje, ținând cont de faptul că partea vătămată s-a refugiat în garajul său, în mod intenționat, a intrat în garajul părții vătămate, fără permisiunea acestuia, or, infracțiunea de violare de domiciliul nu poate fi comisă din imprudență, ci doar cu intenție directă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului va fi posibilă prin aplicarea unei sancțiuni sub formă de amendă.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a indicat, că instanța de apel nu era în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe probele din dosarul din prima instanță, în temeiul căruia a fost achitat.

Procurorul nu a asigurat cercetarea directă și nemijlocită a probelor acuzării, cum ar fi declarațiile martorilor Radu M., Borodin G. și Iurco – Șveț G., declarațiile căror au fost apreciate de instanța de apel și puse la baza deciziei de condamnare, eschivându-se de la exercitarea în fața instanței de apel a sarcinii prezentării probelor, prin nesuținerea apelului și volumul învinuirii înaintate inculpatului, care a fost anterior achitat de instanța de fond, omițând posibilitatea legală oferită de prevederile art. 414, 415, 419 Cod de procedură penală, de a-și dovedi motivele invocate în apel, iar instanța de apel nu era în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat.

Acuzarea nu a prezentat probe ce confirmă pătrunderea ilegală în garajul părții vătămate.

Instanța de apel, rejudecând cauza, nu a apreciat separat fiecare probă, în special declarațiile martorului Iurco – Șveț G., din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, neindicând motivele pentru care a respins probele apărării.

Astfel, instanța de apel, nu a înlăturat potrivit legii divergențele în declarațiile tuturor martorilor pe cauza dată.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

5.1. A declarat recurs ordinar și partea vătămată Gavriliță I., în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat, că pedeapsa pecuniară aplicată inculpatului este exagerat de blândă, or, circumstanțele obiective ale speței denotă clar modul cinic prin care a fost comisă infracțiunea, anume intensitatea atacului e exagerată în raport cu vârsta și capacitățile fizice ale victimei, care are o vârstă înaintată.

Agresiunea a avut caracter prelungit, inculpatul bătându-l inițial în drum, apoi nefiind satisfăcut de volumul suferințelor cauzate victimei, în mod cinic a pătruns ilegal în garajul ei, în mod fățiș, unde și-a finisat intenția criminală, cauzându-i suferințe fizice în volumul considerat suficient de către inculpat.

Inculpatul nu și-a recunoscut vina, din contra a încercat să ascundă circumstanțele de fapt și să inducă în eroare instanța de judecată, nu a manifestat în nici un mod regretul, față de fapta comisă, nu a manifestat deloc căință, iar stabilirea unei pedepse non - privative de libertate nu este echitabilă, nu va atinge scopurile stabilite de legea penală, în vederea restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia.

Ținând cont de atitudinea inculpatului, care nu a manifestat nici un regret, stabilirea unei pedepse non-privative de libertate, îl va încuraja să comită noi infracțiuni, creând o falsă impresie că poate achita bani în satisfacerea poftelor sale agresive și violente.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, încadrarea juridică a acțiunilor lui infracționale și pedeapsa aplicată acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate, că inculpatul i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, el a căzut jos în garaj, iar ultimul a pătruns în garaj unde i-a aplicat lovituri cu piciorul, declarațiile martorului Radu M.,

că s-a uitat în direcția garajului părții vătămate, de unde se auzeau strigăte, și a văzut cum a ieșit inculpatul, declarațiile martorului Pitei P., că a auzit cum striga partea vătămată la inculpat să iasă din garaj, și a văzut cum din garaj a ieșit inculpatul, declarațiile martorului Borodin G., că l-a găsit pe Gavriliță I. plângând și murdar de sânge, în garaj erau urme de sânge, iar lângă garaj se afla inculpatul, care avea un băț în mână, declarațiile martorului Iurco – Șveț G., că văzând cum inculpatul și partea vătămată se băteau s-a apropiat și i-a despărțit, raportul de expertiză medico-legală nr. 2569/D din 03.11.2015, potrivit cărui la Gavriliță I. s-a constatat: echimoză și excoriații la nivelul feței, toracelui, excoriație la nivelul umărului drept, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur posibil în timpul și circumstanțele indicate, care se califică ca vătămare neînsemnată, cauzarea lor în rezultatul căderii sau prin automutilare fiind puțin probabilă, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra motivelor pentru care a respins probele și versiunile apărării.

În conformitate cu prescripțiile art. 415 alin. (2/1) Cod de procedură penală și potrivit procesului verbal al ședinței instanței de apel, inculpatul, partea vătămată și martorul cheie al acuzării, Pitei P., au fost audiați de către instanța de apel, toate probele cercetate fiind consemnate în procesul verbal al ședinței de judecată (*f.d. 138-145*).

Or, probele administrate, inclusiv cele nominalizate supra, dovedesc cu concludență că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută art. 179 alin. (2) Cod penal, adică pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane, fără consimțământul acesteia, cu aplicarea violenței.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propun inculpatul și partea vătămată, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4.- 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei, care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de partea vătămată Gavriliță Ioan și de inculpatul Ciocanu Ion Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco